

Františkovo slovo

č.147

Papež k seminaristům: posvátný neklid rozšiřuje duši

Hrozí nám, že přestaneme vnímat tón hlasu Dobrého pastýře Ježíše

Papež: Víra se nemění, avšak upevňuje se a roste

Matka naděje

Papež František ve Fatimě – 1. den

Papež František ve Fatimě - 2. den

Svět nás učí míru anestezií, abychom neviděli kříž

Marie Magdalská – apoštolka naděje

Být poslušný a rozdávat lidem radost, takové je poslání křesťana

Pravá nauka spojuje, ideologie rozděluje

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež k seminaristům: posvátný neklid rozšiřuje duši

Vatikán. Ignaciánská formace ke kněžství znamená neustálou otevřenost pro dimenzi Božího království – řekl papež František při setkání s komunitou Papežského kampaňského semináře z Posillipa. V Konzistorním sále apoštolského paláce přijal 120 bohoslovců a vyučujících této instituce založené v roce 1912 svatým papežem Piem X., který svěřil její vedení Tovaryšstvu Ježíšovu. V současné době je jediným seminářem v Itálii spravovaným jezuitou, ve kterém studují budoucí diecézní kněží. Papež František ve své promluvě vyzdvihl tři aspekty ignaciánské pedagogiky, které považuje ve formaci diecézního kněze za podstatné:

„Vychovávat v ignaciánském stylu znamená především umožňovat harmonický celistvý růst člověka, počínaje centrálním postavením osobního přátelského vztahu k Pánu Ježíši. Právě primát přikládání vztahu k Pánem, jenž nás nazývá „přáteli“ (srov. Jan 15,15), nám dovoluje žít pevnou a hlubokou - nikoliv nevtělenou - spiritualitu. Proto je důležité neustále poznávat, přijímat a reformovat vlastní lidství.“

Podobně v intelektuální formaci nejde pouze o nabývání vědomostí. Nemá z vás být výkladový slovník – poznamenal papež. Jde o to získávat schopnost kritického přístupu ke skutečnosti, počínaje sebou samým. František připomněl Petrův dialog s Ježíšem z Matoušova evangelia (16,16.18), v němž Petr rozpoznává v Ježíši Krista – Mesiáše - a sám dostává nové jméno, jako klíčový moment cesty povolání, a poukázal na hluboký význam správného pojmenování věcí:

„Nazývání věcí pravým jménem je prvním krokem k sebepoznání, a tedy k poznání Boží vůle s naším životem. Drazí seminaristé, nebojte se nikdy nazývat věci jménem, hledět do tváře pravdě svého života a otevírat se s průzračností a pravdivostí druhým, zejména vašim formátorům. Vyhněte se tak pokušení formalismu a klerikalismu, které jsou vždy kořenem dvojího života.“

Papež František se dále zastavil u jednoho z klíčových bodů ignaciánské spirituality, totiž rozlišování, které však není výhradně a pouze jezuitským prvkem. Seminární období je časem rozlišování *par excellence*, v němž se kandidáti učí rozlišovat mezi mnoha hlasy hlas Pána, připomněl Svatý otec a dodal, že rozlišování se má stát uměním knězi vlastním:

„Dnes, více než kdy jindy, je kněz povolán vést křesťanský lid v rozlišování znamení doby, v umění rozpoznat Boží hlas v zástupu často zmatených a překřikujících se hlasů, které si vzájemně odporují, v našem světě charakterizovaném pluralitou kulturních a náboženských světonázorů. (...) Rozlišování je odvážnou volbou, na rozdíl od pohodlnějších a zjednodušujících cest rigorismu i laxismu, jak jsem vícekrát opakoval. Výchova k rozlišování znamená vyhnout se pokušení útěku za určitou rigidní normu či za obraz jakési idealizované svobody. Vychovávat k rozlišování znamená „dát se všanc“, vyjít ze světa svých přesvědčení a předsudků, abychom se otevřeli pochopení toho, jak k nám Bůh promlouvá dnes, v tomto světě, v této době, v této chvíli - a jak promlouvá nyní právě ke mně.“

Posledním ze tří ignaciánských rysů, který papež vyzdvihl v kněžské formaci, je otevřenost dimenzi Božího království, skrze pěstování touhy po onom „vždy větším“ – ignaciánském „*magis*“ – které interpretoval jako vždy větší velkorysost v sebedarování Pánu a bratřím.

„Hledání Království nám pomáhá, abychom se nespokojovali s tím, co jsme již získali, neusínali na vavřínech svých úspěchů, nýbrž pěstovali posvátný neklid toho, kdo touží především sloužit Pánu v bratřích. Tento neklid rozšiřuje duši a činí ji schopnější přijímat Boží lásku. Hledání Království znamená unikat logice průměrnosti a „nezbytného minima“, a otevírat se objevům velkých snů, které má Bůh pro nás.“

K hledání Božího království a jeho spravedlnosti (jak zní také téma letošního formačního roku posillipského semináře) patří také růst ve vnitřní svobodě vůči majetku, projevům uznání, ale také k vlastním afektům i svému povolání – zdůraznil papež František.

Angelus

7.5.2017

Hrozí nám, že přestaneme vnímat tón hlasu Dobrého pastýře Ježíše

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V evangeliu této neděle (srov. Jan 10,1-10), zvané „neděle Dobrého pastýře“, se Ježíš představuje pomocí dvou vzájemně se doplňujících obrazů. Obrazu *pastýře* a obrazu *dveří* ovčína. Stádce, jimiž jsme my všichni, mají za příbytek ovčín, který je útočištěm, kde ovce přebývají a odpočívají po námahách cesty. A ovčín je tvořen ohrazením s dveřmi, které hlídá vrátný. K ovčím přistupují různí lidé. Někdo vstupuje do ohrady dveřmi a někdo „tam vniká jinudy“ (v.1). Ten první je pastýř, druhý je cizí, který nemá rád ovce a přichází s jinými úmysly. Ježíš se ztotožňuje s tím prvním, má k ovčím důvěrný vztah vyjadřovaný hlasem, kterým je volá, a ony jej poznávají a následují (v. 3). Volá je, aby je vyvedl ven, na svěží pastviny, kde najdou dobrou potravu.

Druhý obraz, kterým se Ježíš představuje, jsou „dveře k ovčím“ (v. 7). Říká: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mě, bude zachráněn“ (v.9), to znamená, že bude mít život a to v hojnosti (srov. v. 10). Kristus, Dobrý Pastýř se stal dveřmi spásy pro lidstvo, protože dal život za svoje ovce.

Ježíš je *dobrý pastýř a přivádí* ovce, je hlava, jejíž autorita se vyjadřuje službou, hlava, která dává život příkazem a nežádá druhé, aby jej obětovali. Takové hlavě je možné důvěřovat, jako ovce, které uposlechnou hlas svého pastýře, protože vědí, že je přivede na svěží a hojnou pastvu. Stačí signál, pokyn a následují ho, poslouchají a dávají se na cestu vedeny hlasem, ve kterém slyší mocného a zároveň jemnocitného přítele, který usměřňuje, chrání, utěšuje a léčí.

Takovým je pro nás Kristus. Existuje dimenze křesťanské zkušenosti, kterou možná ponecháváme trochu v ústraní, totiž duchovní a citovou dimenzi. Cit svého zvláštního spojení s Pánem jako ovce cítí svého pastýře. Někdy víru příliš racionalizujeme a hrozí nám, že přestaneme vnímat tón hlasu Dobrého pastýře Ježíše, který pobízí a přitahuje. Jako to prožili dva učedníci z Emauz, kterým zahořelo srdce, když k nim Zmrtvýchvstalý promlouval během cesty. Je to podivuhodná zkušenost cítit, že jsme milováni Ježíšem. Položte si otázku: „Cítím, že mne Ježíš má rád?“ Pro něho nikdy nejsme cizí, nýbrž přátelé a bratři. A přece není vždycky snadné rozpoznat hlas dobrého pastýře. Dávejte si pozor. Stále existuje riziko, že budeme roztékáni lomozem mnoha jiných hlasů. Dnes jsme voláni k tomu, abychom se nedali odvést falešnou moudrostí tohoto světa, nýbrž následovali Zmrtvýchvstalého Ježíše jako jediného bezpečného vůdce, který dává smysl našemu životu.

V tento Světový den modliteb za povolání, zejména za kněžská povolání, aby nám Pán poslal dobrého pastýře, prosme Pannu Marii ať provází deset novokněží, které jsem před chvílí vysvětil. Požádal jsem čtyři z nich, kteří patří do římské diecéze, aby přišli a spolu se mnou udělili požehnání. Matka Boží ať je oporou těm, které Pán povolal, aby pohotově a velkodušně následovali Jeho hlas.

Kázání z Domu sv. Marty

8.5.2017

Papež: Víra se nemění, avšak upevňuje se a roste

Vatikán. Varovat se odporu proti Duchu svatému a být otevření Božím překvapením – vybízel papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Komentoval dnešní čtení ze Skutků apoštolů (11,1-18) popisující kontroverzi sv. Petra a prvotní křesťanské obce ohledně přijímání pohanů do církve.

Papež zdůraznil, že Duch svatý hýbe církví a uvádí křesťanské společenství do pohybu. „Duch svatý – řekl – působí zázraky, novosti, kterých se někteří obávali.“

„Duch svatý je darem Boha, našeho Otce, který nás neustále překvapuje. Je Bohem překvapení. Proč? Protože je Bohem živým, který přebývá v nás; Bohem, který hýbe naším srdcem; Bohem, který je v církvi, jde s námi a cestou nás neustále překvapuje. A tak jako svojí kreativou stvořil svět, tvoří touto kreativitou každý den nové věci. Je Bohem, který nás překvapuje.“

„To může zavdat podnět k nesnázím – poznamenal dále papež – jako se to stalo Petrovi, proti němuž se postavili ostatní učedníci, když se dozvěděli, že »pohané přijali Boží slovo«. Podle nich zašel Petr příliš daleko a vytýkali mu to. Považovali to za skandál a vyčítali mu: »Ty, Petr, skála církve! Kam nás to vedeš?«. Petr jim v odpověď vyprávěl o svém vidění, o Božím znamení, které jej přivedlo k přijetí tak odvážného rozhodnutí. Petr – řekl dále papež – dokázal přijmout Boží překvapení. Pánových překvapení však bylo tolik, že se museli sejít apoštolové, prodiskutovat je a dojít ke shodě, aby mohli společně učinit krok, který od nich požadoval Pán.“

„Vždycky, počínaje dobou proroků až po dnešek, se vyskytoval hřích odporování Duchu svatému, odpor proti Duchu. Tento odpor vytýká Štěpán členům velerady: »Vy vždycky odporujete Duchu svatému – jak vaši otcové, tak i vy« (Sk 7,51). Odpor proti Duchu svatému bývá vyjadřován slovy: »To nelze, protože vždycky to bylo takto, a tak je to třeba dělat. Nezaváděj takové novoty, Petře, uklidni se.. vezmi si pilulku na uklidnění... a buď v klidu.« Toto je uzavírání se hlasu Ducha. A Pán v Žalmu svému lidu praví: »Nezatvrzujte svá srdce jako vaši otcové« (srov. Žl 95).“

Pán po nás neustále žádá, abychom svá srdce nezatvrzovali – pokračoval papež s odkazem na dnešní evangelium (Jan 10,11-18). „Pán říká, že má i jiné národy, »jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince«, a že »bude jen jedno stádce, jen jeden pastýř«. Pohané – řekl dále – byli považováni za zavržené, a třebaže uvěřili, nadále zůstávali věřícími druhé kategorie. Nikdo to neřekl, ale *de facto* to tak bylo.“

„Uzavřenost, odporování Duchu svatému. Věta, která vždycky zavírá a brzdí: »Vždycky to bylo takto«, zabíjí svobodu, radost, zabíjí věrnost Duchu svatému, který je vždycky napřed a nese církev kupředu. Jak ale mohu vědět, zda je něco z Ducha svatého anebo je to mondénní, z ducha tohoto světa či z ďáblova ducha? Jak? Je třeba prosit o milost rozlišování, tedy o nástroj, který nám dává samotný Duch. Rozlišovat v každém případě, co je třeba dělat. A tak jednali apoštolové. Sešli se, rozmlouvali a uviděli cestu vytyčenou Duchem svatým. Avšak ti, kdo tento dar neměli anebo o něj neprosili, zůstali uzavření a nehybní.“

My křesťané – řekl ještě papež – máme mezi tolika novostmi umět rozlišovat. Rozlišovat, co je novost, nové víno pocházející od Boha, a co je novost pocházející z ducha tohoto světa, novost přicházející od ďábla. Víra se nemění nikdy. Víra je tatáž. Je však v pohybu, roste a rozšiřuje se,“ řekl papež František a na vysvětlenou citoval svatého Vincence Lerinského: »Pravdy církve mají postupovat vpřed: s průběhem let se upevňovat, s časem rozvíjet a s průběhem věků růst do výšky.....« (srov. Modlitba se čtením z římského breviáře, z pátku 27. týdne v mezidobí). Svoji homilii pak Petrův nástupce zakončil výzvou: „Prosme Pána o milost rozlišování, abychom si nespletli cestu a neupadli do nehybnosti, rigidity a uzavřenosti srdce.“

Generální audience

10.5.2017

Matka naděje

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V našem cyklu katechezí o křesťanské naději dnes pohlédneme na Marii, Matku naděje. Maria

na cestě svého mateřství prošla více než jednou nocí. Již od prvního okamžiku, kdy se objevuje v evangeliích, je jako by postavou z nějakého dramatu.

Nebylo snadné přitakat andělovu zvěstování, a přece tato žena v rozpuku mládí odvážně odpovídá, aniž by znala úděl, který ji čeká. Maria se v oné chvíli jeví jako jedna z mnoha matek našeho světa, odvážných až do krajnosti, má-li přijmout příběh nového, rodičího se člověka do svého lůna.

Ono přitakání je prvním krokem z dlouhého výčtu projevů poslušnosti, mnohočetné poslušnosti provázející ji na cestě mateřství. Maria se tak v evangeliích jeví jako tichá žena, která nezřídka nerozumí všemu, co se kolem děje, ale která každé slovo a každou událost rozvažuje ve svém srdci.

V této ochotě se krásně rýsuje Mariina psychologie. Není ženou, která upadá do deprese před životními nejistotami, zejména když se zdá, že nic neprobíhá tak, jak má. Není ani ženou, která by se násilím vzpouzela a stavěla se proti životnímu údělu, který se nezřídka tváří nevraživě. Nezapomínejte, že mezi nadějí a nasloucháním je vždycky velká spojitost a právě Maria je ženou, která naslouchá, přijímá život, jak se dává, tedy s jeho šťastnými dny, ale také s jeho tragédiemi, které bychom si nikdy nepřáli. Až k vrcholné Mariině noci, kdy je Její Syn přibit na dřevo kříže.

Až do onoho dne Maria ve sledu evangelních událostí téměř nevystupuje. Svatopisci naznačují, že postupně ustupuje ze scény a odmlčuje se ve vztahu k tajemství Syna, který je poslušen Otci. Maria se však objevuje znovu právě v tomto ústředním okamžiku, když se velká většina přátel ze strachu rozutekla. Matky nezrazují, a v souvislosti s oním okamžikem u paty kříže nemůže nikdo z nás říci, které utrpení bylo krutější. Zda utrpení nevinného muže, který umírá popravou na kříži, anebo agónie matky, která provází poslední okamžiky života svého syna. Evangelia jsou lakonická a krajně diskrétní. Matčinu přítomnost opisují jednoduchým slovesem: „stála“ (*Jan 19,25*). Stála tam. Neříkají nic o jejích hnutích, zda plakala či neplakala, ani zmínka, která by popisovala její bolest: do těchto podrobností se pak pustila představitelství básníků a malířů, kteří nám zanechali obrazy a opisy v dějinách umění a literatury. Evangelia však o Marii říkají pouze to, že „tam stála“, byla zkrátka v tomto strašlivém a krutém momentu tam. Tato mladá nazaretská žena, nyní, po letech s již prošedlými vlasy, znovu zápasí s Bohem, který má být pouze objímán, a s životem, který dospěl na práh té nejneproniknutelnější tmy. Maria „stála“ v té nejneprostupnější tmě. Neodešla. Maria je tam, věrně přítomna pokaždé, kdy je třeba držet rozžatou svíci na ponurém a mlhavém místě. Ani ona nezná úděl vzkříšení, které v onom okamžiku její Syn naplňoval pro nás všechny. Je tam kvůli věrnosti plánu Boha, za jehož služebnici se prohlásila prvního dne svého povolání, ale také kvůli instinktu, ve kterém každá matka jednoduše trpí pokaždé, když prochází nějakým utrpením její syn. Utrpení matek! Všichni jsme poznali silné ženy, které čelily utrpení svých dětí!

První den církve nacházíme ji – Matku naděje – uprostřed onoho společenství učedníků, kteří jsou tolik křehcí. Jeden zapřel, mnozí utekli, všichni měli strach (srov. *Sk 1,14*). Ona tam však jednoduše stála tím nejnornálnějším způsobem, jako by to bylo něco zcela přirozeného: v prvotní církvi prostoupené světlem Zmrtvýchvstání, ale také otřesy prvních kroků, které měla církev ve světě učinit.

Proto ji všichni máme rádi jako Matku. Nejsme sirotci, máme v nebi matku, která je svatou Matkou Boží. Učí nás totiž ctnosti čekání i tehdy, zdá-li se, že všechno postrádá smysl. Neustále důvěřuje mystériu Boha i tehdy, zdá-li se, že Bůh je vinou zla tohoto světa zahalován. Maria, Matka, kterou Ježíš daroval nám všem, kéž je nám oporou na cestě a stále promlouvá k našemu srdci: „Vstaň! Pohleď vpřed, pohleď k obzoru“, neboť Ona je Matkou naděje.

Papež František ve Fatimě – 1. den

Portugalsko. 1. „Přicházím jako prorok a posel, abych umýval nohy všem u stejného stolu, který nás spojuje“, modlil se Petrův nástupce v kapličiце mariánských zjevení.

2. „Milosrdenství musíme klást před soud,“ řekl papež František na vigílii před modlitbou růžence.

„S Marií poutníkem v naději a pokoji“ – tak zní motto, které papež František zvolil pro svou dvoudenní návštěvu portugalské Fatimy u příležitosti stého výročí zjevení P. Marie. Matka Boží se v roce 1917 ukázala sourozencům Františkovi a Hyacintě Martovým a jejich sestřenicí Lucii celkem šestkrát, poprvé právě 13. května. Přesně sto let po této události prohlásí Petrův nástupce dva malé fatimské vizionáře za svaté a – jak přislíbil ve svém poselství portugalskému národu – zasvětil celé lidstvo Mariinu Neposkvrněnému srdci.

Také tuto devatenáctou zahraniční cestu svého pontifikátu, oficiálně označovanou za „apoštolskou pouť“, zahájil papež František v modlitbě před ikonou Matky Boží, *Salus populi romani*, v římské bazilice Panny Marie Větší, kam se vydal ve čtvrtek večer.

V časných odpoledních hodinách pak Petrův nástupce opustil Dům svaté Marty, ale ještě těsně před odjezdem pozdravil šest žen v těžkých životních situacích, o které se stará Apoštolská almužna. Podle Tiskového střediska Svatého stolce byly dvě z nich v jiném stavu a další přišly za papežem spolu se svými dětmi. Během tříhodinového letu římský biskup jako obvykle pozdravil sedmdesátičlenný novinářský doprovod.

"Děkuji vám za doprovod a za práci při této cestě, která je poněkud výjimečná – je to cesta modlitby, setkání s Pánem a se svatou Matkou Boží."

Přímo ve Fatimě papeže očekávalo dalších 1700 akreditovaných novinářů. Jak sdělil korespondent Vatikánského rozhlasu v Lisabonu, portugalské sdělovací prostředky věnují návštěvě hlavy katolické církve mimořádnou pozornost. Kromě svědectví poutníků a rozhovorů s rodiči dítěte, zázračně uzdraveného na přímlovu kanonizovaných vizionářů, informují o nebývalých bezpečnostních opatřeních (do akce bylo nasazeno na 6000 policistů) a velmi špatné předpovědi počasí, která hlásí déšť po celých třidvacet hodin papežovy pouti.

Speciál italské společnosti Alitalia přistál na vojenské základně v Monte Real, nedaleko Fatimy, krátce před půl pátou. František je čtvrtým Petrovým nástupcem, který do města s arabským zeměpisným jménem přijíždí. V roce padesátého výročí mariánských zjevení se sem vydal bl. Pavel VI., sv. Jan Pavel II. navštívil Fatimu hned třikrát (1982, tedy rok po atentátu, a v letech 1991 a 2000, kdy zveřejnil třetí fatimské tajemství a blahorečil Františka s Hyacintou), Benedikt XVI. sem zavítal deset let po beatifikaci sourozenců Martových (2010).

Letošní třináctý květen je výjimečným datem jak pro papeže Františka, tak pro dějiny církve – právě před čtvrtstoletím byl totiž Jorge Maria Bergoglio povolán na biskupský stolec v Buenos Aires, čímž se zakončilo dlouhé období vnitřního třibení a duchovní noci v exilu argentinské Córdoba. O těchto temných létech současného papeže v Tovaryšstvu Ježíšovu vypráví jeho [životopisný příběh z pera dvou argentinských novinářů Javiera Cámara a Sebastiána Pfaffena](#). Možná právě tato skutečnost posílila papežovu úctu k Fatimské Panně, o které mluvil ihned ve své první promluvě před modlitbou Anděl Páně (17.3.2013) a ke které nyní koná osobní pouť.

Ohledně letiště přivítal papeže portugalský prezident Marcelo Nuno Duarte Rebelo de Sousa, s nímž František po oficiální ceremonii vedl soukromý rozhovor v salónku kontrolní věže. Před odletem na poutní místo, k němuž využil vojenský vrtulník, se zastavil ke krátké modlitbě v letištní kapli.

Na fatimském poutním místě se mezitím shromáždily desetitisíce poutníků z nejméně

padesátky zemí světa. Je mezi nimi také Lucas Maeda de Oliveira, otec brazilského dítěte, jehož zázračné uzdravení zpečetilo kanonizační proces fatimských pasáček. František a Hyacinta budou prvními svatořečenými dětmi, které nejsou mučedníky.

Na fatimském stadionu přivítal papeže Františka místní biskup, mons. António Augusto dos Santos Marto, a starosta města. Poutní chrám na místě mariánských zjevení, která proslavila toto jedenácti tisícové městečko v portugalském vnitrozemí, byl vybudován v roce 1928. Po jeho levé straně stojí tzv. „Capelinha“ – kaplička zjevení, v níž je od roku 1920 uctívána socha P. Marie. V Jubilejním roce vykoupení, 25. března 1984, byla tato socha z papežovy vůle přenesena na Svatopetrské náměstí a Jan Pavel II. před ní zasvětil lidstvo Mariině Neposkvrněnému srdci. Papež František chce nyní toto gesto opakovat přímo ve Fatimě.

ad 1. Petrova nástupce v kapličce očekával rektor poutní svatyně spolu s nejstarším knězem Portugalska, jemuž v době fatimských zjevení byly čtyři roky. Na venkovním prostranství se v těsné blízkosti kaple shromáždilo na tisíc dětí. Svatý otec se nejprve usebral v tichém rozjímání a poté se v modlitbě obrátil k Boží Matce.

*Zdravas Královno,
blahoslavená Fatimská Panno,
Paní Neposkvrněného Srdce,
Útočiště i cestu vedoucí k Bohu!
Přicházím jako poutník ve Světle, jež k nám proudí tvýma rukama,
vzdávám díky Bohu Otci, který v každém čase a všude v dějinách působí;
přicházím jako poutník v Míru, který zvěstuješ na tomto místě,
vzdávám chválu Kristu, našemu pokoji, a vyprošuji světu svornost mezi všemi národy;
přicházím jako poutník v Naději oživované Duchem,
přicházím jako prorok a posel, abych umýval nohy všem
u stejného stolu, který nás spojuje.*

V závěru svého prvního setkání s fatimskými poutníky Petrův nástupce všem přítomným požehnal a věnoval Panně Marii zlatou růží, která je výsadním darem papežů. Muzeum poutní svatyně, založené v roce 1955, uchovává další dva drahé květy, darované Pavlem VI. (21.11.1964 během II. Vatikánského koncilu) a Benediktem XVI. (při pouti 13.5.2010). Nejcennějším muzejním exponátem je však zlatá koruna, kterou portugalské ženy vyjádřily díky Matce Boží za ušetření jejich země během druhé světové války. Koruna z více než jednoho kilogramu zlata, osázená 313 perlami a 2679 drahými kameny, se na hlavě fatimské mariánské sochy objevuje jen při význačných poutích. V dubnu roku 1989 do ní byla vsazena kulka, vyňatá z těla Jana Pavla II.

ad 2. Na večerní modlitbu růžence, která začala o půl desáté místního času, přijel František papamobilem. Po několika metrech nicméně nechal zastavit a přešel celé náměstí pěšky, aby mohl žehnat přítomným a zejména dětem. V kapli Zjevení po latinskoamerickém způsobu pozdravil Marii, dotykem dlaně její sochy. Na počátku pobožnosti rozžehl papež od paškálu svoji svíci a předal světlo dál. Při obřadu požehnání svíci zdůraznil, že všichni jsou „poutníky k Marii a s Marií“.

Děkuji, že jste mne vzali mezi sebe na tuto pouť naděje a pokoje. Chci předem ujistit vás, kteří jste se mnou spojeni tady či jinde, že vás všechny nosím v srdci. Cítím, že Ježíš mi vás svěřil (srov. Jan 21,15-17), objímám a svěřuji vás všechny Ježíši, „zvláště ty, kteří toho nejvíce potřebují“ – jak nás Matka Boží naučila se modlit (Zjevení v červenci 1917). Něžná a starostlivá Matka všech potřebných ať jim vyprosí Pánovo požehnání!“

- Řekl papež František v úvodu své promluvy. Toto požehnání se v plnosti projevilo v Panně Marii, která dala lidskou tvář Synu věčného Otce, pokračoval papež. Chceme-li být křesťany, musíme být mariánští, protože – citoval František papeže Pavla VI. – to znamená rozpoznávat podstatný, živoucí a prozřetelností vztah k Ježíši, k němuž Maria otevírá cestu. (Pavel

VI., *Promluva při návštěvě Madony di Bonaria, Cagliari, 24. dubna 1970*).

Papež si dále položil otázku, jakou Marii následujeme. Maria není „svatý obrázek“ přinášející štěstí ani výtvar naší fantazie. Nezadržuje kárající ruku Boha soudce, není kýmsi lepším než Kristus, nýbrž je učitelkou duchovního života, která následovala Krista „úzkou cestou“ kříže, je „Požehnaná, která uvěřila“ – a tak ji ctí církev.

„Velká nespravedlnost se páchá na Bohu a Jeho milosti, tvrdí-li se na prvním místě to, že hříchy jsou trestány Jeho soudem, aniž by se předem připouštělo – jak zjevuje evangelium – že jsou odpouštěny Jeho milosrdenstvím! Musíme klást milosrdenství před soud, a Boží soud se tak jako tak vždycky uskuteční ve světle Jeho milosrdenství. Boží milosrdenství zajisté nepopírá spravedlnost, protože Ježíš na sebe vzal důsledky našeho hříchu spolu s nezbytným trestem. On nepopírá hřích, nýbrž zaplatil za nás na kříži. A takto, ve víře, která nás spojuje s Kristovým křížem, jsme svobodní od svých hříchů; odkládáme stranou každou formu strachu a bázně, protože nepatří k tomu, kdo je milován (srov. 1 Jan 4,18).“

Papež František poukázal rovněž na Marii, jako na vzor evangelizace, neboť v ní se ukazuje dynamika „spravedlnosti a něhy, kontempace a cesty k druhým“. A své rozjímání zakončil invokací ke Kristu:

„Kéž mne tvoje Matka vezme do náruče, přikryje svým pláštěm a přivine k Tvému Srdci. Ať se tak stane.“ – zakončil papež František své mariánské rozjímání.

Po papežské promluvě nastoupila modlitba růžence, recitovaná - jak je ve Fatimě zvykem – v různých jazycích, mimo jiné arabsky, ukrajinsky a polsky. Rozjímala se radostná tajemství růžence. Po skončení modlitby se papež František odebral na odpočinek do své rezidence přiléhající k poutnímu místu. Většina poutníků však zůstala na místě a účastnila se nočního modlitebního bdění, které zahájilo procesí s křížem, sochou P. Marie Fatimské a Nejsvětější Svátostí. V průvodu od kaple Zjevení šli mimo jiné kardinálové, biskupové a kněží z papežského doprovodu. Procesí prošlo centrem náměstí před poutním chrámem, osvětlovaném světlem desetitisíců svící. Mezi účastníky procesí byl také **P. Eugeniusz Małachwiczky**, který slouží ve fatimské bazilice jako zповědník. Jak řekl, chvíle doprovázení Panny Marie po náměstí, na němž se shromáždily statisíce lidí, jsou pro kněze hlubokým prožitkem:

„My kněží v tomto procesí nejen Pannu Marii doprovázíme, ale jsme též nesení vírou těchto lidí. Můžeme říci, že nás víra těch, kdo sem přicházejí, posiluje. Jsme skutečně nesení a posilování vírou lidu.“

Po skončení procesí vatikánský státní sekretář, **kardinál Pietro Parolin**, sloužil kolem půlnoci mši svatou. V kázání se ptal, co po nás Fatima žádá uprostřed neklidu a nejistoty naší doby:

„Vytrvalost v zasvěcování se Neposkvrněnému Mariinu Srdci, prožívanou každý den skrze modlitbu růžence. A co když navzdory modlitbám války potvrzují dále? I když nevidíme okamžité výsledky, vytrvejme v modlitbě, protože modlitba nikdy není neužitečná. Dříve či později vydá své plody. Modlitba je kapitálem, který je Božích rukách a jehož plody spravuje On, podle své míry času a svých plánů, které se velice různí od těch našich.“ – řekl kardinál Parolin v homilii při noční bohoslužbě.

Papež František ve Fatimě - 2. den

Portugalsko. 1. Půl milionu lidí se účastnilo kanonizace dvou fatimských vizionářů. „Děkuji, že jste mě sem doprovodili!“ – řekl jim v homilii Petrův nástupce.

2. „Nestyďte se být drahocenným pokladem církve,“ řekl papež František nemocným před svátostným požehnáním.

Podrobnější zmínku si nepochybně zaslouží jméno portugalské obce, kde roku 1917 došlo ke zjevení Matky Boží. Fatima je jméno jediné dcery zakladatele islámu, kterou uznávají a ctí jak šiitě, tak sunnitě. V muslimském světě bývá přezdívána *Fāṭima al-Zahrā'*, tzn. Zářivá a požívá zvláštní úctu. Její otec o ní prohlásil, že „bude mezi nejpožehnanějšími ženami ráje, hned po Marii“. V tomto hadíthu je řeč o Ježíšově matce, která je s úctou několikrát zmiňována v samotném Koránu. Jméno portugalské obce se však neváže přímo k Mohamedově dceři, nýbrž k jiné muslimce, která nesla toto jméno a žila ve dvanáctém století právě v Portugalsku. V době tzv. rekonquisty čili znovu dobývání území, kterého se v 8. století zmocnili muslimští Maurové, se jeden z tamějších šlechticů – Gonçalo Hermigues - oženil s maurskou princeznou, jménem Fatima, která přijala křest a jméno Oureana. A právě k této ženě se pojí jméno městečka Ourém, jemuž vévodí středověký hrad, a nedaleké obce Fatima.

Americký biskup Fulton Sheen (1895-1979) byl zřejmě prvním, který si povšiml této souvislosti. V jedné své knize z roku 1952 si klade otázku: „Co může být důvodem, že se blahoslavená Matka ukázala v této bezvýznamné vesnici, takže je od té doby ctěna jako Panna Maria Fatimská?“. A hned odpovídá: „Poněvadž Bůh ve znameních, která nám dává, pečuje o nejmenší detaily, myslím si, že tato volba znamená, že Bůh chtěl poslat znamení naděje také muslimům a poskytnout jim tak záruku, že i oni, kteří prokazují Marii úctu, jednoho dne přijmou také jejího božského Syna“ (Mary and the Moslems, 1952). Fulton Sheen byl jedním z 510 biskupů, kteří podle pokynu Panny Marie Fatimské žádali na Druhém vatikánském koncilu 3. ledna 1964 o zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Uskutečnil je však až Jan Pavel II. v roce 1984.

ad. 1. Sobotní program papežovy pouti začal v Domě Naší Paní Karmelské, kde papež nocoval a kam jej přijel asi hodinu před začátkem bohoslužby navštívit předsedy vlády Portugalské republiky, António Luis Santos da Costa. Srdečné setkání trvalo asi půl hodiny.

Dopolední kanonizační liturgie dvou fatimských dětí-vizionářů se podle portugalských úřadů účastnilo přibližně 500 tisíc lidí z 55 zemí světa. Průčelí baziliky Panny Marie Růžencové zdobila jedna z mála existujících fotografií svatých sourozenců Františka a Hyacinty. Netváří se na nich nadšeně, Hyacinta snad až zmařeně; poslušně se zkrátka tehdy postavili před objektiv. Určitá vážnost či usebranost je ostatně typická pro atmosféru zdejšího poutního místa. Nijak to však nebrání průchodu radosti, jak dokázal jásot účastníků bohoslužby poté, když Petrův nástupce pronesl - nikoli v latině, nýbrž v portugalštině - kanonizační formuli, kterou zanesl Františka a Hyacintu Martovy do seznamu svatých.

Papež František začal svoji homilii citací prvního čtení z Apokalypsy (Zj 12,1): „Na nebi se objevila [...] žena oděná sluncem“. Z Janova evangelia pak zdůraznil Ježíšova slova adresovaná učedníkovi: „To je tvá matka“ (Jan 19,26-27). „Máme Matku – dodal za potlesku poutníků. [...] Panenská Matka sem nepřišla, abychom ji viděli. Na to budeme mít celou věčnost, rozumí se, pokud dojdeme do nebe,“ zdůraznil.

„Ona nám však předpovědí a varováním před nebezpečím pekla, do něhož směřuje - často předkládaný i vnucovaný – život bez Boha a znesvěcující Boha v Jeho stvoření, přišla připomenout Světlo Boha, který přebývá v nás a přikrývá nás.“

Podle mínění a cítění mnoha, ne-li přímo všech poutníků – pokračoval papež - je Fatima především tímto pláštěm Světla, který nás přikrývá tady stejně jako kdekoli jinde na Zemi, když se utíkáme pod ochranu Panenské Matky.

„Drazí poutníci, máme Matku. Přimknuti k Ní jako děti prožíváme naději, která spočívá na Ježíši, protože, jak jsme slyšeli ve druhém čtení, „v síle nového života budou kralovat skrze jednoho, totiž Ježíše Krista, ti, kdo v hojnosti dostávají milost a dar ospravedlnění“ (Řím 5,17). Ježíš svým nanebevstoupením usadil vedle nebeského Otce naše lidství, které přijal v lůně Panenské Matky a které už nikdy neopustí. Upevněme jako kotvu naši naději v

onom lidství umístěném na nebi po Otcově pravici (srov. Ef 2,6). Tato naděje ať je v životě nás všech vzpruhou! Nadějí, která nás nese neustále, až po poslední výdech.“

V síle této naděje – pokračoval papež František - jsme se shromáždili tady, abychom poděkovali za nespočetná požehnání, kterých se nám z nebe dostalo během těchto sta let. [...] Díváme se na příklad svatých Františka a Hyacinty Martových. [...] Boží přítomnost se stala konstantou jejich životů, což se zřetelně projevuje úpěnlivou modlitbou za hříšníky a ustavičnou touhou přebývat u „Ježíše skrytého“ ve svatostánku.

„Nemohl jsem sem nepřijít, abych vzdal úctu Panenské Matce a svěřil jí její syny a dcery. Pod jejím pláštěm se neztratí; z jejích rukou přichází naděje a pokoj, jež potřebují a které vyprošuji všem svým bratřím ve křtu a v lidství, zejména nemocným a postiženým, vězněným a nezaměstnaným, chudým a opuštěným. Nejdražší bratři, prosme Boha s nadějí, aby nám lidé naslouchali; a obračejme se k lidem s jistotou, že nás podporuje Bůh.“

On nás totiž stvořil jako naději pro druhé, naději, která je skutečná a uskutečnitelná v každém životním stavu – pokračoval Petrův nástupce.

„»Požadováním« a »vyžadováním« plnění povinností vlastního stavu (List sestry Lucie, 28. února 1943), tady nebe vyhláší skutečnou a všeobecnou mobilizaci proti lhostejnosti, která zmrazuje srdce a zhoršuje naši krátkozrakost. Nechceme být potracenou nadějí! Život může přežít jedině díky velkodušnosti jiného života. „Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek“ (Jan 12,24) – to řekl a uskutečnil Pán, který nás neustále předchází. Když procházíme křížem, On už jím prošel před námi. Nevystupujeme tak na kříž, abychom našli Ježíše, nýbrž On se ponížil a sestoupil na kříž, aby našel nás, přemohl v nás temnoty zla a přivedl nás zpět ke Světlu.“

Pod Mariinou ochranou jsme ve světě ranními hlídkami, které dovedou kontemplovat pravou tvář Ježíše Spasitele, jež se zaskvěla o Velikonocích, a znovu objevit mladou a krásnou tvář církve, která září, když je misijní, přívětivá, svobodná, věrná, chudá na prostředky a bohatá láskou – končil papež František svoje kázání při dopolední kanonizační liturgii před bazilikou Panny Marie Růžencové ve Fatimě.

Bohoslužby se účastnil také desetiletý chlapec Lucas z Brazílie (foto), jehož uzdravení po těžkém úrazu mozku, když před čtyřmi lety vypadl z okna, prohlásili lékaři za zcela nevysvětlitelné přirozenou cestou, a bylo v kanonizačním procesu uznáno za zázrak na přímmluvu svatých vizionářů.

ad 2. Bezprostředně po mši svaté, jak je ve Fatimě zvykem, následovala krátká eucharistická adorace a požehnání Nejsvětější svátostí určené zejména přítomným nemocným a postiženým, mezi nimiž hlavní celebrant prochází s monstrancí. Papež František je nejprve oslovil a mimo jiné řekl:

„Drazí poutníci, díváme se na Ježíše, který je skrytý, ale přítomný v eucharistii a který je přítomný v ranách našich bratří a sester, nemocných a trpících. Klaníme se Ježíšovu Tělu na oltáři a nacházíme Ježíšovy rány v těchto svých bratřích. Křesťan se klaní Ježíši, křesťan hledá Ježíše, křesťan dovede rozpoznat Ježíšovy rány. [...]

Drazí nemocní, žijte svůj život jako dar a jako pasáči řekněte Madoně, že se z celého srdce chcete obětovat Bohu. Nepovažujte se pouze za adresáty charitativní solidarity, nýbrž za plnoprávné účastníky života a poslání církve. Vaše účast, která je tichá, ale výmluvnější než mnohá slova, vaše modlitba, každodenní oběť vašeho utrpení v jednotě s utrpením ukřižovaného Ježíše za spásu světa, trpělivé, ba dokonce radostné přijetí vlastního stavu jsou duchovní zdroj a bohatství pro každou křesťanskou obec. Nestyďte se být drahocenným pokladem církve.“

Po bohoslužbě se papež odebral do Domu Naší Paní Karmelské. Tady se konal společný oběd s devětačtyřiceti portugalskými biskupy. Poté se římský biskup se svými spolubratry rozloučil a vydal se na letiště Monte Real, kam jej přišel vyprovodit také portugalský prezident Marcelo Nuno Duarte Rebelo de Sousa. Letadlo s papeže přistálo na římském letišti Ciampino v 19:17.

Kázání z Domu sv. Marty

16.5.2017

Svět nás učí míru anestezií, abychom neviděli kříž

Vatikán. Opravdový mír nemůžeme vyrobit my, je darem Ducha svatého – kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Zdůraznil přitom, že „mír bez kříže není Ježíšův. Jedině Pán nás může obdařit mírem uprostřed soužení.“

„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám“ - z těchto Ježíšových slov (Jan 14, 27-31) pronesených při Poslední večeři si vzal Petrův nástupce podnět pro svoji homilii o významu míru darovaného Pánem. Zatímco dnešní první čtení ze Skutků apoštolů (14,19-28) líčí útrapy, které museli na svých cestách snášet Pavel a Barnabáš při hlásání evangelia. „Toto je Ježíšův pokoj?“ – tázal se papež. „Mír, který nám nabízí svět – dodal – je pokoj bez útrap. Nabízí nám umělý mír, redukovaný na klid. Je to mír, který si hledí pouze svých věcí, vlastního zabezpečení a aby nic nechybělo. Je to mír hýřivého boháče; uzavírá člověka a znemožňuje mu vidět dál.“

„Svět nás učí cestě míru anestezií. Uspává nás, abychom neviděli jinou životní realitu: kříž. Proto Pavel říká, že »do Božího království vejdem jen tehdy když hodně vytrpíme«. Lze však mít pokoj uprostřed soužení? Z naší strany nikoli. My nejsme schopni vytvořit pokoj, který by byl poklidem - psychologickým a námi učiněným pokojem - protože utrpení existuje. Někdo má bolest, někdo nemoc, někdo smrt... existují trápení. Pokoj, který dává Ježíš, je darem. Je darem Ducha svatého. A tento pokoj vstupuje do soužení a jde kupředu. Není to nějaký stoicismus, něco, co dělá fakír. Nikoli. Je to něco jiného.“

„Je to Boží mír – pokračoval papež – je dar, který nám umožňuje jít dál. Ježíš, poté co zanechal učedníkům pokoj, zakouší muka v Getsemanské zahradě, avšak není bez Boží útěchy. Evangelium říká, že »se mu zjevil anděl z nebe a posiloval ho« (Lk 22,43).“

„Boží pokoj je skutečný, vstupuje do životní reality, nepopírá život. Život je takový. Existuje utrpení, jsou nemocní, je spousta nepěkného, jsou války... Avšak onen vnitřní pokoj, který je darem, se nevytrácí. Jde se dál s křížem a s utrpením. Pokoj bez kříže není Ježíšův, je to pokoj, který je možné koupit. Můžeme jej vyrobit, ale nemá trvání. Pomine.“

„Když se někdo rozzlobí – poznamenal dále papež – ztrácí pokoj. Když se moje srdce chvěje, pak proto, že nejsem otevřen Ježíšovu pokoji, protože nejsem schopen nést život tak, jak přichází, s kříží a bolestmi, které se objeví. Musíme prosit Pána o milost Jeho pokoje.“

„»Do Božího království vejdem jen tehdy, když hodně vytrpíme.« Milost pokoje; neztratit onen vnitřní pokoj. Jeden světec o tom říká, že křesťan »při svém putování prochází mezi pronásledováními ze strany světa a útěchami od Boha« (Sv. Augustin, De civ. Dei XVIII, 51, 2). Pán ať nám dá správně chápat, jaký je tento pokoj, který nám dává On spolu s Duchem svatým.“ Končil papež František svoji homilii při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty.

Generální audience

17.5.2017

Marie Magdalská – apoštolka naděje

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V těchto týdnech se naše reflexe pohybují takřikajíc po orbitě velikonočního tajemství. Dnes

se setkáváme s tou, která jako první podle evangelií spatřila zmrtvýchvstalého Ježíše: Marií Magdalskou. Bylo krátce po skončení sobotního odpočinku. V den pašijí nebyl dostatek času na všechny pohřební obřady, a proto se onoho jitra plného zármutku vydaly ženy k Ježíšově hrobu s vonnými mastmi. První z nich přišla ona: Marie Magdalská, jedna z učednic, které doprovázely Ježíše už z Galileje a sloužily rodící se církvi. Její cesta ke hrobu je výrazem věrnosti mnoha žen, které celé roky přicházejí na hřbitovy se vzpomínkou na někoho, kdo už tu není. Nejautentičtější svazky nezlomí ani smrt; někdo miluje dál, třebaže milovaná osoba navždy odešla.

Evangelium (srov. Jan 20,1-2.11-18) popisující Magdalenu nejprve ozřejmuje, že nebyla ženou, která se nadchne snadno. Vždyť se po první návštěvě hrobu vrací zklamána na místo, kde se skrývali učedníci; referuje jim, že kámen byl od hrobu odvalen, a její první domněnka byla ta nejsnadnější, kterou bylo možno formulovat, že totiž někdo odnesl Ježíšovo tělo. První zpráva, kterou Marie přináší, tak není o vzkříšení, nýbrž o krádeži, které se měli dopustit neznámí pachatelé, když Jeruzalém spal.

Evangelia pak popisují druhou cestu Magdaleny k Ježíšově hrobu. Byla umíněná! Šla a vrátila se, protože jí to nedalo! Tentokrát pomalým a těžkým krokem. Marie trpí dvojnásobně: především Ježíšovou smrtí a pak nevysvětlitelným zmizením Jeho těla.

A když je skloněna u hrobu s očima plnými slz, neočekávaně ji překvapí Bůh. Evangelista Jan klade důraz na její přetrvávající zaslepenost: nevšimne si přítomnosti dvou andělů, kteří jí kladou otázky, a neznejistí ani tehdy, když za sebou spatří člověka, o kterém se domnívá, že je zahradník. Teprve nakonec objevuje nejpřevratnější skutečnost lidských dějin, když je oslovena svým jménem: Marie (v.16).

Je krásné přemýšlet o tom, že první zjevení Zmrtvýchvstalého bylo podle evangelií tak osobní! A že existuje někdo, kdo nás zná, vidí naše utrpení a zklamání, soucítí s námi a oslovuje nás jménem. Tento zákon najdeme napsaný na stránkách evangelia. Okolo Ježíše se vyskytuje mnoho lidí, kteří hledají Boha, avšak nejpodivuhodnější a mnohem dřívější je skutečnost, že především Bůh si dělá starost o náš život, chce nás pozvednout a proto nás volá jménem a v každém rozpoznává jeho tvář. Každý člověk je příběhem lásky, který Bůh píše na tuto zem. Každý z nás je příběhem Boží lásky. Každého z nás volá Bůh jeho vlastním jménem, zná nás po jménu, dívá se na nás, očekává nás, odpouští nám a má s námi trpělivost. Je to pravda nebo ne? Každý z nás tuto zkušenost má.

A Ježíš volá: Marie! Revoluce jejího života - revoluce, mající proměnit existenci každého muže i ženy - začíná jménem, které zní v zahradě s prázdným hrobem. Evangelia popisují Mariino štěstí. Ježíšovo zmrtvýchvstání není radost dávaná po kapkách, nýbrž vodopád, který uchvacuje celý život. Křesťanská existence není tkána tlumeným štěstím, nýbrž vlnami, které strhávají všechno. Zkuste také pomyslet - nyní, v této chvíli - obtíženi zklamáními a ztroskotáními, které si každý z nás nosí v srdci, že existuje Bůh, který je nám blízko, volá nás jménem a říká nám: „Vstaň, přestaň plakat, protože jsem tě přišel vysvobodit!“. Jak nádherné!

Ježíš není někým, kdo se přizpůsobil světu a toleruje, že v něm přetrvávají smrt, zármutek, nenávisť a morální zmar člověka... Náš Bůh není netečný. Náš Bůh - dovolím si říci - je snílek, který sní o transformaci světa a uskutečnil ji v mysteriu Vzkříšení.

Marie by chtěla svého Pána obejmout. On však nyní vystupuje k nebeskému Otci, zatímco ona je poslána nést tuto zvěst bratřím. A tak žena, která byla v moci zlého (srov. Lk 8,2), než potkala Ježíše, se nyní stala *apoštolkou nové a té největší naděje*. Její přímluva ať pomáhá také nám prožívat tuto zkušenost: v pláči a opuštěnosti slyšet Zmrtvýchvstalého Ježíše, který nás volá jménem, a se srdcem naplněným radostí jít a zvěstovat: „Viděla jsem Pána“ (v.18). Změnil jsem život, protože jsem viděl Pána! Nyní jsem jiný než dříve, jsem někým jiným. Změnil jsem se, protože jsem viděl Pána. Toto je naše síla a toto je naše naděje.

Být poslušný a rozdávat lidem radost, takové je poslání křesťana

Vatikán. Ježíšova láska je bezmezná, nikoli jako mondénní lásky hledající moc a marnivost – kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. „Posláním křesťana – zdůraznil dále – je „rozdávat lidem radost a jádrem jeho života je láska k Bohu.“

»Jako Otec miloval mne, tak jsem já miloval vás« (Jan 15,9) – z těchto Ježíšových slov papež vyšel. Ježíš nás žádá, abychom zůstávali v Otcově lásce zachováváním přikázání. „Desatero je základ, je však třeba zachovávat všechna přikázání, která Ježíš učil, přikázání každodenního života, pokračoval papež. Jejich výčet, třebaže velice dlouhý, má jediné jádro, totiž Otcovu lásku k Ježíši a Jeho lásku k nám.“

„Existují i jiné lásky. Také svět nám nabízí svoje lásky: lásku k penězům, lásku k marnosti, domýšlivost, lásku k pýše, lásku k moci, páchání mnoha nespravedlností za účelem dosažení větší moci... To jsou jiné lásky, které nejsou Ježíšovy ani Otcovy. On nás žádá, abychom zůstávali v Jeho lásce, která je Otcovou láskou. Přemýšlejme o těchto jiných láskách, které nás vzdalují od Ježíšovy lásky. Existují také jiná měřítká lásky, polovičatá láska, která nemiluje. Něco jiného je mít rád a něco jiného je milovat.“

„Milovat je více než mít rád – pokračoval papež. Co je tedy mírou lásky?“ – tázal se a dodal: „Mírou lásky je milovat bezmezně.“

„Zachováváním přikázání, která nám dal Ježíš, zůstaneme v Ježíšově lásce, která je Otcovou láskou. Bezmezně. Jinak je láska vlažná či zlá. »Proč nám to, Pane, připomínáš?« - mohli bychom se zeptat: »aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila« (Jan 15.11). Jestliže Otcova láska plyne k Ježíši, pak nás Ježíš učí cestě lásky: mít otevřené srdce, milovat bezmezně a nechat stranou jiné lásky.“

„Velká láska k Němu – řekl dále - je zůstávání v této lásce, je radost. Láska a radost je dar, o který třeba prosit.“

„Nedávno byl jeden kněz jmenován biskupem. Šel za svým tatínkem, starým tatínkem, aby mu to oznámil. Tento starý muž je už v důchodu, skromný muž, který celý život pracoval, nestudoval na univerzitě, ale měl životní moudrost. Poradil synovi pouze dvě věci: »Bud' poslušný a rozdávej lidem radost«. Tento muž to chápal. »Bud' poslušný Otcově lásce, neměj jiné lásky, bud' poslušný tomuto daru a potom rozdávej lidem radost.« My, křesťané - laici, kněží, zasvěcené osoby, biskupové - máme lidem rozdávat radost. Proč? Kvůli lásce samé, nezištně a pouze láskou. Naším křesťanským posláním je rozdávat lidem radost.“

„Kéž Pán opatruje, co nám daroval, jak jsme prosili ve vstupní modlitbě, ať opatruje dar zůstávání v Ježíšově lásce, abychom mohli rozdávat lidem radost,“ končil papež František ranní kázání v kapli Domu sv. Marty.

Pravá nauka spojuje, ideologie rozděluje

Vatikán. Pravá nauka spojuje, ideologie rozděluje, kázal dnes papež František v kapli Domu sv. Marty. Uvažoval přitom o takzvaném Jeruzalémském koncilu, který kolem roku 49 rozhodl, že pohané obrácení na křesťanství nemusí podstoupit obřizku, jak to vyžadoval mojžíšský zákon.

Petrův nástupce vyšel z prvního čtení ze Skutků apoštolů (Sk 15,22-31), aby si povšimnul, že také v prvotním křesťanském společenství docházelo k žárlivosti a mocenským bojům, při

kterých někteří chytráci chtěli získat moc a koupit si ji. V církvi tedy vždy byly problémy, protože jsme lidé a hříšníci, konstatoval dále, avšak právě tato hříšnost nás vede k pokoře a blízkosti Pánu, který nás zachránil ze hříchu. V souvislosti s pohany, které Duch svatý povolává ke křesťanství, papež připomenul, že ve zmíněném čtení apoštolové a starší volí několik mužů, aby se spolu s Barnabášem a Pavlem vydali do Antiochie. Jsou zde popsány dvě skupiny lidí – jedna se pouští do ostrých diskusí, avšak v dobrém duchu, druhá vyvolává zmatek.

"Je to skupina apoštolů, kteří chtějí o dané otázce diskutovat, a skupina ostatních, kteří působí problémy, rozdělují církev a tvrdí, že hlásání apoštolů není totožné s Ježíšovým učením, že není pravdivé."

Apoštolové po diskusi dospívají ke shodě:

"Avšak není to politická dohoda, nýbrž vnuknutí Ducha svatého, které jim dovoluje říci, že se na pohany nemají klást žádné další nároky. Mají se pouze vyvarovat toho, co bylo obětováno modlám, protože by to znamenalo společenství s modlami, krve, masa z udušených zvířat a smilstva."

Papež poukázal na svobodu Ducha, která navozuje shodu a rozhoduje, že neobřezaní pohané mohou vstoupit do církve. V podstatě šlo o první církevní koncil, při kterém se sešli všichni společně – Duch svatý a papež s biskupy, aby objasnili nauku. V dalších staletích po něm následovaly jiné koncily – kupříkladu Efezský anebo II. Vatikánský, dodal. Povinností církve je totiž vysvětlovat nauku, aby bylo dobře srozumitelné to, co Ježíš řekl v evangeliích a jaký je Duch evangelií.

"Vždy však existovali lidé, kteří bez jakéhokoli pověření svými řečmi pletli a znepokojovali křesťanské společenství: „Ale ne, to je hereze, to nelze říkat, to ne, učení církve je takové a takové..." Jsou zaujatí nevyjasněnými problémy, stejně jako oni fanatici, kteří tehdy rozsévali koukol, aby rozdělili křesťanskou obec. Potíže nastávají, když se z nauky církve, pocházející z evangelia a inspirované Duchem svatým, stává ideologie. Ježíš totiž prohlásil: Duch svatý vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já. Činit z nauky ideologii je velkým omylem těchto lidí."

Tito lidé, vysvětloval papež dále, nebyli věřící, nýbrž hlásali ideologii, která uzavírala srdce působení Ducha svatého. Apoštolové naopak, ačkoli jistě ostře diskutovali, nebyli tvůrci ideologie, nýbrž měli srdce otevřené slovům Ducha, který po diskusi rozhodl. Nesmíme se bát názorů, hlášených ideologií církevního učení, vyzýval papež v závěru ranní homilie. Církev má své magisterium papežů, biskupů a koncilů. Je tedy nutné jít cestou vycházející z Ježíšova kázání a z učení a podpory Ducha svatého, která je vždy otevřená a svobodná. Nauka a koncily totiž sjednocují křesťanské společenství, zatímco ideologie vnáší rozkol, zakončil papež František dnešní kázání v Domě sv. Marty.